

Tavas

szeretek ballagni hazafelé
lassan, egyedül
mikor rám süt a nap
és elbódít a fűszagú levegő

ilyenkor mindenfélét elképzelek
hogy velem vagy
és foghatom a kezed
és fáj, hogy nem lehet igaz
mert nem ember vagyok,
csak beteg,
mert szeretlek.

akarom a betegek kenetét
mert hiába élek, már rothadok
repülni szeretnék, mer
egy megbűvölt halott vagyok

letépni mocskos tagjaim
eldobni e gyarló testet,
szétzúzni a hiút, a földit,
ég lenni, virág, élet

akarok lenni a termőföld
ezer halálból egyetlen új élet
porladozva adni mindent,
otthont az ébredő napfénynek

akarok lenni a zsenge fűszál
az első zöld vitorla min átsüt a nap
hoggy gyenge testem eltiporhassa
ami örök, élő és marad

akarok lenni a pókháló a szélben
a szürke színfolt, gyöngyházás fények
akarok lenni ébredő vér
messzi pusztában elhaló ének

akarok lenni a szíved dobbanása
akarok győzni a könnyek felett
akarok lenni bármi, ami tiéd
ha kihasználnak, akkor is jót tegyek

akarok lenni egyszeri játék
csak dobj el, és én már boldog leszek
akarok lenni a nyugalmad, békéd
lépteid vigyázó azúrkék egéd

lúktet a vér a fülemben
visszaránt ebbe a világba
látlak, érzek, de nem jössz felém
kérek ne adj esélyt a halálnak

akartam lenni az álom, a semmi
elsuhanó öröm, gyöngye hatalom
de átkarolom magam, a sziklákra állok
remegnek alattam, jön a vonatom.